

AMISTAT? AH, MÉS TARD?

Aplaudeixo Aristòtil quan diu que l'amistat «és el que resulta més necessari per a la vida» i que «sense amics ningú no voldria viure». I penso que moltes persones m'aplaudiran en sentir que aplaudeixo aquestes paraules d'Aristòtil.

Ara bé, encara que el seu enunciat és gairebé dogmàtic, el mot «amistat» em recorda l'expressió «Ah, més tard!», i no només per afinitat fonètica. L'amistat és tan intrínseca a l'ésser humà que a vegades, capficats, per exemple, en la feina, la donem per segura. Amistat? Ah, més tard. Amistat? Ah, més tard! Potser és que ens hem cregut massa la idea que The Spice Girls van escampar arreu del món amb el seu «*friendship never ends*». Tal com planteja una publicació del portal Núvol: «Quant fa que no quedes amb aquell amic, encara que el vegis cada dos per tres a les xarxes socials?» I és que, de fet, què ens fa més falta, tenir amics o saber que tenim amics? Formulo la qüestió de nou, evitant així una expressió que presenta els amics com una possessió: necessitem més la companyia física dels amics o el vincle mental i sentimental que ens hi uneix?

El febrer passat vaig viatjar a la capital d'Itàlia amb amics i companys de l'institut. «Tots els camins porten a Roma»; tots els avions poden portar-t'hi, però aquell, el del 15 de febrer, va fer-me volar més amunt. La meua companya de vol, una nena que devia rondar els dotze anys, va donar-me conversa, i, al final del trajecte, va regalar-me un dibuix, encapçalat per una dedicatòria especial. «*Eres mi mejor amiga*», va escriure. Em va fer molta il·lusió. Encara el guardo, però no aconsegueixo recordar el nom de l'«amiga». Es deia Paula o Irene? Era força evident que no ens tornaríem a veure, però, això no obstant, ella va voler afegir-me a la seva llista d'amistats.

Així doncs, preval el «tenir amics» o el «saber que tinc amics»? No vull donar una resposta concisa, però, citant Els Amics de les Arts, precisament, «hi ha tres coses que tinc clares amb tots aquests anar-i-venir». La primera, que l'amistat pot prendre tantes formes com tots nosaltres —o la nostra imaginació— vulguem donar-li. Per exemple, Katherine Mansfield, una escriptora extraordinària, plasma així l'existència d'un amic fictici: «No et pots imaginar que agradable que era la companyia del meu amic invisible, imaginari; si hagués estat viu, això no hauria pogut passar mai». La segona, que els amics són un regal que està al mateix nivell que la vida mateixa. La tercera, i, per mi, la més important, que «Ah, més tard!» no vull que sigui mai sinònim d'«amistat».